

Χριστιανικές διαβολές κατά της αρχαίας Ελλάδας: Η καταγωγή του Έλληνα κι ο πολιτισμός του (Μέρος 1ο) - Οι Έλληνες σχετίζονται άμεσα με τους Πελασγούς

Οι διάφορες ορθόδοξες απολογητικές ομάδες του διαδικτύου, προβάλλουν την πεπλανημένη άποψη ότι ο Ελληνισμός οφείλει στην Εκκλησία τη συγκρότηση, τη διάσωση, και την επιβίωσή του μέσα στους αιώνες. Και αυτό συντελέστηκε -κατά τις απόψεις τους πάντα- κατά την βυζαντινή εποχή. Την προηγούμενη περίοδο, πριν δηλαδή τον «εκχριστιανισμό» του Ελληνισμού, αυτός ήταν βυθισμένος στα «σκοτάδια» της (υποτιθέμενης) «ειδωλολατρίας», διασπασμένος και υποβαθμισμένος στην δεισιδαιμονία χωρίς εθνική αυτοσυνειδησία. Αν όμως ισχύει αυτό, τότε πως εξηγείται ο υψηλός πολιτισμός που επεδείκνυε επί αιώνες; Εκτός και αν μας δείξουν κάποια φάση της βυζαντινής περιόδου όπου να είχαμε ανάκαμψη του ελληνικού πολιτισμού σε επίπεδα αντίστοιχα με εκείνα πριν τον «εκχριστιανισμό» του. Και αν όχι στα ίδια επίπεδα, τουλάχιστον σε άλλα έστω κατώτερα. Μπορεί μεν να σημειώνεται πτώση από τη ρωμαϊκή κατάκτηση, όμως δεν παύει ο Ελληνισμός να είναι ακόμα ένα σημαντικό πολιτισμικό μέγεθος που επηρεάζει τους Ρωμαίους κατακτητές, εφόσον εκατοντάδες δημιουργοί αποστέλλονται στην Ρώμη από την πολιτικά και στρατιωτικά κατεκτημένη Ελλάδα, για να μεταλαμπαδεύσουν τη γνώση των καλών τεχνών, των γραμμάτων και της παιδείας. Δεν υπάρχει όμως κάτι αντίστοιχο στην βυζαντινή εποχή. Και πως άλλωστε, εφόσον ο Ελληνισμός διώκεται σε όλη αυτήν την μακρά περίοδο, λοιδορείται, συκοφαντείται, και διώκεται ποινικά;

Πασχίζουν να πείσουν ότι η ιουδαιο-χριστιανική αίρεση που υπερασπίζονται (το γιατί χαρακτηρίζεται έτσι μπορείτε να το δείτε στο άρθρο «Εξετάζοντας τις «προφητείες» για τον Ιησού», «έσωσε» τον Ελληνισμό. Ότι του έδωσε...ταυτότητα! Παρότι η «αποκαλυφθείσα αλήθεια» τελούσε υπό συνεχή...θεολογική ζύμωση (κοινώς «μαγείρεμα») κυρίως κατά τους τρεις

πρώτους αιώνες με αποτέλεσμα τα δόγματα που καθιερώθηκαν κατά τον 4ο και 5ο αιώνα -κυρίως κατά τις τέσσερις πρώτες «οικουμενικές» συνόδους (μπορείτε να τα βρείτε στο άρθρο Η κατασκευή του «χριστιανικού θεού», κατά τις δύο πρώτες «οικουμενικές» συνόδους και στο άρθρο Πώς ο Ιησούς έγινε «θεός» που γράφτηκε σε τέσσερα μέρη), κατάφερε να μπολιάσει τον Ελληνισμό, να τον «εξυγιάνει» από όλα τα άρρωστα συστατικά του, και να τον κρατήσει καθαρό δια μέσου των αιώνων. Με τον όρο «εξυγιάνση» εννοούν τα εγκλήματά της Εκκλησίας τα οποία δικαιολογούν και τα οποία διέπραξε σε αγαστή συνεργασία με την Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Όμως, στην πραγματικότητα αυτό που δημιούργησε, μετέδωσε, και διαφύλαξε με κάθε τρόπο είναι μια υβριδική και νόθα κατάσταση· τη Ρωμιοσύνη .

Ο Ελληνισμός κι ο Χριστιανισμός είναι όπως το λάδι με το νερό. Δεν αναμειγνύονται όσο και αν προσπαθήσει κάποιος να το κάνει. Όσο μπέρδεμα και αν κάποιος επιχειρήσει να επιφέρει, στο τέλος πάντα θα ξεχωρίζουν λαμβάνοντας το καθένα τη θέση του. Ο ενδιαφερόμενος μπορεί να ανατρέξει στα άρθρα «Το αγεφύρωτο χάσμα Ελληνισμού και Χριστιανισμού Μέρος Α΄, Μέρος Β΄», και «Συμπληρωματικές απαντήσεις στα περί ελληνοχριστιανικών συνθέσεων - Απαντήσεις σε νέα ψευδο-επιχειρήματα».

Η διαφορά Ελληνισμού και Ρωμιοσύνης διαπιστώνεται από την αντιπαράθεση των δύο ορισμών τους.

Ο Ηρόδοτος λοιπόν, μεταφέροντας στα γραπτά του την απάντηση των Αθηναίων στους Σπαρτιάτες πρέσβεις, οι οποίοι φοβήθηκαν σε κάποια φάση των Μηδικών ότι οι Αθηναίοι θα έπαιρναν το μέρος των εισβολέων (όπως δυστυχώς έκαναν αρκετές ελληνικές πόλεις, είτε από τον φόβο του αφανισμού είτε των εγχώριων συμφερόντων των ολιγαρχιών), γράφει σχετικά με το «ελληνικόν»:

«Αύτις δε το Ελληνικόν, εόν όμαιμόν τε και ομόγλωσσον, και θεών ιδρύματα τε κοινά και θυσίαι ήθεά τε ομότροπα, των προδότας γενέσθαι Αθηναίους ουκ αν ευ έχοι» (Ηρόδοτος, βιβλίο 8, παρ. 144).

Συνεπώς, πριν τον εκχριστιανισμό, οι Έλληνες είχαν εθνική συνείδηση και είναι σε θέση να την ορίσουν με βάση τέσσερα χαρακτηριστικά. Τί έσωσε λοιπόν η χριστιανική πίστη; Περισσότερο τα αλλοίωσε και τα ξερίζωσε.

Σε αντίθεση με αυτά, ο Ι. Δανδουλάκης στο άρθρο «Τί είναι η Ρωμιοσύνη», αναφέρει:

«Με λίγα λόγια η Ρωμιοσύνη αποτελεί την εθνική συνείδηση των προγόνων μας από την εποχή του Μ. Κωνσταντίνου έως την εποχή της Μεγάλης Ιδέας. Είναι το σύνολο των πολιτικο-κοινωνικών και θρησκευτικών αξιών εκείνων, που αποτέλεσαν την αυθεντική ελληνική συνείδηση καθ' όλη την διάρκεια της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας έως και τις αρχές του εικοστού αιώνα. Η Ρωμιοσύνη είναι συνδυασμός της ιστορικής, εθνικής και πολιτιστικής ταυτότητας μαζί με την ορθόδοξη θρησκευτική πίστη».

Στο παρελθόν είχα ασχοληθεί με το θέμα σε μια συνέχεια επτά άρθρων που τιτλοφορείται ως «Η ιστορική συνέχεια Πρωτοελλήνων και Ελλήνων».

Εκεί, στο πρώτο μέρος, είχε εξεταστεί η μυθολογική καταγωγή του Έλληνας, του Πελασγού, και του Γραικού. Είχε γίνει λόγος περί των πρώτων οικιστών της Αττικής, περί των απογόνων του Δευκαλίωνος και τις αμφικτιονίες που συνέδεαν τον Ελληνισμό.

Στο δεύτερο μέρος είχε εξεταστεί η άποψη του Θουκυδίδη.

Στο τρίτο μέρος είχε εξεταστεί το θέμα με τους Πελασγούς και η σχέση τους με το ελληνικό γένος.

Στο τέταρτο είχε εξεταστεί η σύσταση του πληθυσμού στην αρχαία Ελλάδα.

Στο πέμπτο, είχαν εξεταστεί οι αναφορές του Ηροδότου.

Στο έκτο τα Τρωικά, και στο έβδομο η «κάθοδος» των Δωριέων.

Στο άρθρο αυτό θα μεταφέρω πολύ συνοπτικά τα στοιχεία για τη σχέση Πελασγών και Ελλήνων από το αντίστοιχο παλαιότερο.

Παρατίθεται από τους νεο-απολογητές το ακόλουθο απόσπασμα από τον Ηρόδοτο...

[...] Για τη γλώσσα των Πελασγών δεν μπορώ να μιλήσω με σιγουριά, αλλά το ότι δεν ήταν Ελληνική μπορεί να το συμπεράνει κανείς πρώτα από τη γλώσσα ενός μέρους της φυλής των Πελασγών, που ζει τώρα στην πόλη Κρότωνα πάνω από τους Τυρρηνοί, και που κάποτε ήταν γείτονες αυτών που τώρα ονομάζονται Δωριείς (τότε που οι Πελασγοί ζούσαν στην περιοχή που ονομάζουμε σήμερα Θεσσαλιώτιδα) δεύτερον από τη γλώσσα των Πελασγών που

έχτισαν την Πλακία και τη Σκυλάκη του Ελλήσποντου. [...] Αν όμως πρέπει να συμπεράνουμε απ' αυτά, οι Πελασγοί θα μιλούν βάρβαρη γλώσσα. Αν λοιπόν όλοι οι Πελασγοί είχαν αυτή τη γλώσσα, το Αττικό έθνος, που ήταν Πελασγικό, όταν μεταβλήθηκε σε Ελληνικό, έμαθε και την Ελληνική γλώσσα. [...] Εγώ πιστεύω ότι οι Ελληνικοί λαοί μιλούσαν πάντα την ίδια γλώσσα, αλλά αποδυναμώθηκαν μετά τον χωρισμό τους από τους Πελασγούς, και, ξεκινώντας αρχικά από ένα μικρό πυρήνα, έφτασαν στους τεράστιους αριθμούς που αντιπροσωπεύουν τώρα με την ενσωμάτωση διαφόρων ξένων εθνών, ανάμεσα στα οποία ήταν και οι ίδιοι οι Πελασγοί. Δεν πιστεύω ότι οι Πελασγοί, ένας βαρβαρικός λαός, έγινε ποτέ πολυάριθμος ή ισχυρός”.

Είναι εμφανές ότι επιχειρείται από τους σύγχρονους απολογητές μια διαστρέβλωση όσον αφορά τις ρίζες των Ελλήνων που συνάδει με τους αποδεδειγμένως πεπλανημένους ισχυρισμούς περί της καθόδου των Δωριέων από αλλού, ενώ στην πραγματικότητα πρόκειται για την εσωτερική μετανάστευση των Ηρακλειδών. Ο σκοπός τους είναι να αποτρέψουν τον Νεοέλληνα από το να δει την πραγματική του παράδοση, με αποτέλεσμα να μπορεί πιο εύκολα να αποδέχεται συνειδησιακά το όνομα «Ρωμιός» ή Ρωμαίος που στην εκχριστιανισμένη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία δήλωνε μόνο κάτοικο τόπου (δηλαδή τον κάτοικο της ανατολικής Ρωμανίας) και θρησκευτική πίστη (την Ορθοδοξία που επιβλήθηκε). Επιχειρείται δηλαδή συγκάλυψη της πραγματικής ιστορίας, τουλάχιστον όπως την φανερώνουν τα κείμενα της αρχαιοελληνικής γραμματείας. Θεωρίες που όχι μόνο δεν υποστηρίζονται από τους αρχαίους έλληνες συγγραφείς, αλλά έρχονται και σε αντίθεση με αυτούς και τα αρχαιολογικά ευρήματα και δεδομένα. Πρώτα όμως ας δούμε αναφορές του Ηροδότου (σε απόδοση Κάκτου) σε άλλα σημεία του έργου του όπου συνδέει φυλετικά τους Έλληνες με τους Πελασγούς.

«Οι Ίωνες είχαν εκατό πλοία. Τα όπλα τους ήταν ελληνικά. Αυτοί οι άνδρες, σύμφωνα με την ελληνική παράδοση, όσοι κατοικούσαν στην περιοχή της Πελοποννήσου που τώρα είναι γνωστή ως Αχαΐα, πριν εμφανιστούν ο Δαναός και ο Ξούθος, λέγονταν Πελασγοί της Ακτής. Πήραν το νέο όνομά τους από τον Ίωνα, γιο του Ξούθου» (Βιβλίο Ζ΄, 94).

Στο πρώτο βιβλίο (56 παράγραφος), αναφέρεται: «Έπειτα (ενν. ο Κροίσος) έστρεψε την προσοχή του στο να ανακαλύψει, ποιοι ήταν ισχυρότεροι **Έλληνες**, με σκοπό να τους κάνει συμμάχους του. Οι έρευνές του έδειξαν ότι οι Λακεδαιμόνιοι ήταν δυνατότεροι από τους Δωριείς και οι Αθηναίοι από τους Ίωνες (κείμενο:

εύρισκε Λακεδαιμονίους τε και Αθηναίους προέχοντας, τους μεν του Δωρικού γένεος, τους δε του Ιωνικού). Αυτοί οι δύο, από τους οποίους οι πρώτοι κατάγονταν από τους Πελασγούς, ενώ οι άλλοι από τους **Έλληνες** (κείμενο: εόντα το αρχαίον το μεν Πελασγικόν, το δε Ελληνικόν έθνος), ήταν οι επικρατέστεροι. Οι Αθηναίοι ποτέ ως τώρα δεν ξεσηκώθηκαν από τον τόπο τους ενώ αντίθετα οι Δωριείς μετακινούνταν συνέχεια· η πατρίδα τους κατά τη βασιλεία του Δευκαλίωνα ήταν η Φθιώτιδα και κατά τη βασιλεία του Δώρου, γιού του Έλληνα, η χώρα που είναι γνωστή ως Ιστιαιώτιδα κοντά στην Όσσα και τον Όλυμπο».

Συνεπώς, Έλληνες λογίζονται τόσο οι Δωριείς - Λακεδαιμόνιοι, όσο και οι Ίωνες-Αθηναίοι. Επειδή στη συνέχεια του αποσπάσματος αναφέρεται στην εποχή της βασιλείας του Δευκαλίωνα, δηλαδή σε εποχή όπου ακόμα δεν είχε επικρατήσει η κοινή ονομασία «Έλληνες» η οποία θα επικρατήσει σταδιακά μετά τα Τρωικά (τούτο προκύπτει από τους αρχαίους Έλληνες ιστορικούς και συγγραφείς όπως τον Θουκυδίδη), ο Ηρόδοτος γράφει ότι οι μεν Δωριείς έχουν καταγωγή από το πελασγικό έθνος, οι δε Ίωνες από το ελληνικό έθνος. Έτσι, συμφωνώντας ο Ηρόδοτος με την ελληνική μυθολογική παράδοση που ουσιαστικά αντανακλά μια βαθιά συνειδησιακή γνώση της κοινής καταγωγής των ελληνικών φύλων, χαρακτήρισε προηγουμένως και τους Ίωνες ως Πελασγούς! Και φυσικά δεν μπορεί να διαφωνεί ο Ηρόδοτος με τον εαυτό του για χάρη των χριστιανών.

Και για να μην νομίσει κανείς ότι είναι αυθαίρετος ο ισχυρισμός του γράφοντος, ο Ηρόδοτος εκτός από τα προηγούμενα, γράφει και το επόμενο: «Οι νησιώτες, επίσης με ελληνικό οπλισμό, συνεισέφεραν δεκαεπτά πλοία. Είναι κι αυτοί Πελασγοί· αργότερα έγιναν γνωστοί ως Ίωνες για τον ίδιο λόγο μ' αυτούς που εγκαταστάθηκαν στις δώδεκα πόλεις, που ιδρύθηκαν από την Αθήνα» (βιβλίο Ζ' 95).

Ως Πελασγοί όμως χαρακτηρίζονται και οι Αιολείς. Ο γενάρχης τους ο Αίολος ήταν επίσης γιος του Έλληνα, όπως ο Ξούθος από τον οποίο γεννήθηκε ο Ίωνας ο γενάρχης των Ίωνων, όπως και ο Δώρος ο γενάρχης του δωρικού γένους.

Γράφει ο Ηρόδοτος: «Οι Αιολείς που όπως αναφέρουν οι Έλληνες, ονομάζονταν παλιά Πελασγοί, συμμετείχαν με εξήντα πλοία» (ο. π.).

Τί έχουν να πουν τώρα οι πλαστογράφοι της ελληνικής ιστορίας, που εκμεταλλευόμενοι την άγνοια των νεοελλήνων, επιμένουν να διαστρέφουν τους

αρχαίους συγγραφείς; Πελασγοί είναι και οι Ίωνες και οι Αιολείς και οι Δωριείς! Και αυτοί ήταν απόγονοι του Έλληνας. Άρα, Πελασγός ο Έλληνας.

Ο Ηρόδοτος αναφέρει ότι το ελληνικό έθνος προέκυψε από την μεγάλη οικογένεια των Πελασγών, συμφωνώντας με αυτόν τον τρόπο με τους άλλους αρχαίους συγγραφείς και τις ελληνικές παραδόσεις. Για αυτόν τον λόγο γράφει επιγραμματικά: «*Της νυν Ελλάδος, πρότερον δε Πελασγίης καλυμένης της αυτής ταύτης*» (Βιβλίο Β΄, 56).

Η αλλαγή στην ονομασία δεν σημαίνει ότι πρόκειται περί ξεριζωμού του αυτόχθονος πληθυσμού και έπειτα καταλήψεως από αλλοεθνείς επιδρομείς. Πρόκειται για τους ίδιους ανθρώπους και τους απογόνους τους.

Το ελληνικό έθνος αποσχίστηκε από το πελασγικό: «*Εγώ πιστεύω ότι οι ελληνικοί λαοί μιλούσαν πάντα την ίδια γλώσσα, αλλά αποδυναμώθηκαν μετά το χωρισμό τους* (κείμενο: **αποσχιθέν**) από τους Πελασγούς, και ξεκινώντας αρχικά από έναν μικρό πυρήνα, έφτασαν στους τεράστιους αριθμούς που αντιπροσωπεύουν τώρα με την ενσωμάτωση διαφόρων ξένων (κείμενο: βαρβάρων), ανάμεσα στα οποία ήταν και οι ίδιοι οι Πελασγοί. Δεν πιστεύω ότι οι Πελασγοί, ένας βαρβαρικός λαός έγινε ποτέ πολυάριθμος ή ισχυρός» (βιβλίο Α΄, 58).

Γιατί όμως αποκαλεί εδώ τους Πελασγούς «βαρβάρους»; Είναι ξεκάθαρο ότι αναφέρεται στις πελασγικές ομάδες που εντάχθηκαν στο ελληνικό, αφού είχε ήδη προηγηθεί η απόσχιση. Δηλαδή, ο Ηρόδοτος όταν αναφέρεται στην περίοδο πριν την απόσχιση, θεωρεί Πελασγούς και Έλληνες μια συνέχεια. Διαφορετικά, δεν έχει νόημα η λέξη «απόσχιση». Όταν αναφέρεται στη περίοδο μετά την απόσχιση και όταν πλέον ενσωματώνονται στο ελληνικό, θεωρεί τις πελασγικές εκείνες ομάδες «βαρβαρικές», με την έννοια ότι εκβαρβαρίστηκαν υιοθετώντας συνήθειες μη ελληνικές. Για παράδειγμα, ομάδα Πελασγών Αρκάδων μετανάστευσε κάποτε στην Τυρρηνία και ονομάστηκε «Τυρρηνοί Πελασγοί». Αυτά ήταν γνωστά, για αυτό και ο Ησύχιος αναφέρει: «*Πελασγοί· οι Θεσσαλοί. Πελασγικόν Άργος, η Θεσσαλία νυν. Ενιοί των βαρβάρων. Και γένος από Πελασγού του Αρκάδος γενόμενον πολυπλάνητον*» («Γλώσσαι», βιβλίο 17). «*Ενιοί των βαρβάρων*», δηλαδή μερικοί από τους βάρβαρους. Στο λεξικό του Ι. Σταματάκου αναφέρεται για τους Πελασγούς ότι «*παρ' Ηροδότω μνημονεύονται ως συγγενείς των Ελλήνων αλλά και εν αντιδιαστολή προς αυτούς*» (σ. 766), κάτι που ενισχύει τις παραπάνω θέσεις.

Όσον αφορά το απόσπασμα που χρησιμοποιούν οι απολογητές (και είναι από το πρώτο βιβλίο παράγραφο 57), αυτό που πρέπει να προσέξουμε, είναι ότι ο Ηρόδοτος δεν είναι σίγουρος. *«Για τη γλώσσα των Πελασγών δεν μπορώ να μιλήσω με σιγουριά».*

Όμως στο σημείο αυτό πρέπει να επισημανθεί ότι η απόδοση του Κάκτου *«το ότι δεν ήταν ελληνική»*, δεν υπάρχει στο κείμενο. Στην παράγραφο 57 του πρώτου βιβλίου που εξετάζουμε, πουθενά ο Ηρόδοτος δεν αναφέρει ότι η πελασγική γλώσσα δεν είναι ελληνική! Αλλά για το ότι ήταν βάρβαρη. Και αυτό το κρίνει από δύο μόλις πελασγικές ομάδες από τις πολλές που υπήρχαν. Αλλά ότι *«ει τούτοισι τεκμαιρόμενον δει λέγειν, ήσαν οι Πελασγοί βάρβαρον γλώσσαν ιέντες»*, δηλαδή: *«αν όμως πρέπει να συμπεράνουμε απ' αυτά, οι Πελασγοί θα μιλούν βάρβαρη γλώσσα»* (Α΄57).

Η λέξη «βάρβαρος», σύμφωνα με το λεξικό του Δ. Δημητράκου, ανάμεσα στα άλλα σημαίνει και αυτόν που μιλάει γλώσσα τραχεία και άγρια (τόμος Γ΄, σ. 1335). Ο Ηρόδοτος εννοεί ότι οι Πελασγοί μιλούσαν βαριά. Όπως και σήμερα, η ίδια ελληνική γλώσσα μιλιέται διαφορετικά σε διάφορα μέρη της Ελλάδος, και με διαφορετικό ιδίωμα. Για παράδειγμα, δύσκολα θα μπορούσε να συνεννοηθεί ένας Έλληνας Ροδίτης με έναν Έλληνα Κρητικό και έναν Έλληνα Κύπριο, εάν αυτοί μιλούσαν στην τοπική τους διάλεκτο. Αυτό όμως δεν θα σήμαινε ότι δεν ομιλούν την ελληνική ή ότι μεταξύ τους δεν είναι συνέλληνες.

Επίσης, η πελασγική γλώσσα, είναι *«παλαιότατη πρωτοελληνική γλώσσα»* (Λεξικό Δημητράκου, σ. 5624, τ. 11). Πρωτοελληνική, όχι προελληνική! Έχουμε επομένως μια ιστορική φυσική συνέχεια και όχι ασυνέχεια. Ως εκ τούτων, οι Πελασγοί δεν ήταν προ-Έλληνες, αλλά πρωτο-Έλληνες. Αυτό έχει άμεση σχέση με το θέμα της προελεύσεως του ελληνικού αλφάβητου. Στη συνέχεια, θα δούμε στοιχεία που αναιρούν τους ισχυρισμούς των φοινικιζόντων, των οπαδών που υποστηρίζουν τη θεωρία ότι ελληνικό αλφάβητο είναι σημιτο-φοινικικής προελεύσεως.

Διομήδης